

קדיש, לאינון קדישין, ואית לון חולקא לאשתחמְשָׁא בקדושה עלאה אשרי חלקם של ישראל ואשרי חלקם של הנביאים הנאמנים הקדושים שהם מקדשים את עצם ויש להם חלק להשתמש בקדושה העלונה.

המלך הורדן בוגר שנייהם גם בוגר הכתבים של האתונ ו גם בוגר בלוум ותרא האתונ את מלאך יהוה נצב בדרך וחרבו שלופה בידו, (במדבר כב) (ס"א בדרוך), **בזהו ארכא דיהו אשתקע** (ס"א אשתקע) בוגר מה שבתו שלמלך היה ניצב בדרך פירשו באותו הדרך שבלעם היה נושא בה והוא דרך הכתבים כי שם ניצב המלך למנוע אותו מהם. וחרבו שלופה בידו ויש לשאול, **ובאי איה נפיק לקבילה האי אתון, מאיבעי חרבא** אם המלך יצא לקראת האתונ למה הוא ציריך חרב המורה על הרוג היה ציריך להשתמש בדבר המורה על רחמים כדי להפר את הכתבים מפעולתם. **ואיבא יפה נפיק לקבילה דבלעם, אמא חמתאת אתנית, ואיבא לא חמאת** ואם לקראת בלוум יצא המלך אם כן מה האתונ ראתו ולא בלוум. **אלא כלא איזמן** אלא המלך הורדן בוגר שנייהם גם בוגר הכתבים של האתונ וגם בוגר בלוум. **זהו מלכא מזידמן לקבילה דאתון, לאפקא לה מז מהו ארכא דאתטען ביה.** ובמה. **ברחמי** ובוגר הכתבים שהיתה האתונ טעונה בהם ניצב המלך ברחמים כדי להוציאו אותם. **ואיזמן לקבילה דבלעם, לאענשא ליה, על לאיה היה בעי למיהך בראשותיה,** ולא

ברשותה אחרא (ס"א דלעילא) וניצב כנגד בלעם בחרב כדי להענישו על כך שרצה לлечת ברשות עצמו שהוא רשות הקלי ולא ברשות שמים.

אליהם המזוכר אצלם מלאך ולא הקב"ה בעצמו

אמר רבי יוסי לרבי יצחק, **השתא אית לשלא** עתה יש עוד לשאול, **אי מלאוי הו אתיין מسطרא דכתרין** **תתאיין, ולא מאתר אחרא** אם דבריו של בלעם היו מצד הספריות הטמונהות של הסט"א ולא מקום אחר של קדושה, **אמאי בתיב** א"כ למה כתוב **ויבא אלים אל בלעם וגו'**, **ואך את הךבר** שמשמע שה' היה בדבר אותו וגו'. **אמר רבי יצחק** (בגיניהו דישראל אתהדר מלאכא למלא עפיה (בשביל ישראל חזר המלאך לדבר עם בלעם). **דא תימא דקדשו בריך הוא מליל עפיה** והוא אמר כי אם אתה רוצה לומר שהקב"ה דיבר אותו ואמר לו) אף את הדבר וגו'. חס ושלום דהא הוא מלאכא אמר ליה (חס ושלום לומר בן אלא בהכרח שהמלאך הוא שאמר לו) ואפס את הךבר (אשר דבר אליך אותו תעשה) וגו', **דא תימא ויאמר אלים אל בלעם** (וזאת תאמר הרי כתוב ויאמר אלהים שמשע שהקב"ה בעצמו דבר אותו וגו'). **הכי אוליפנא. דהאי אלים דהכחא כלחו מלאכא זהה** בך למדתי שאלהים המזוכר כאן בפרשת בלעם הוא המלאך ולא הקב"ה בעצמו. **וההוא איהו מאתר דאתי מسطרא דדין קשייא** וזה השם אלהים הוא המקום שבא מצד הדין הקשה **דביה אחידן חילא ותוקפה** **דאינו כתרין תתאיין, דזהה משתחמש בהו בלעם** שבמקום

זה נאחזים בכל הכוחות והחזק של אותן הספירות של הسط"א שביהם היה משתמש בלם. **ובגין לכך** ולכן כתוב **ויבא אלהים אל בלעם. ויאמר אלהים אל בלעם. דלוֹמְנִין אֶתְקָרֵי מְלָאכָא בְשָׁמָא עַלְאָה כִּי לְעַמִּים הַמְלָאכָה נִקְרָא בְשָׁמָא עַלְיָן אֱלֹהִים עַל שְׁמוֹנָה וּבַעַל כָּחָה.**

בלעם הרשע רצה להרע לישראל אפילו בעודו בדרכך

ויתט האتون מז הדרך פירושו, סטאת מז הוה ארכחא,
דוחות טעינה מסטרא דריינא קשייא, לךבליהון
דיישראאל. האتون נתה מהדרך שהיתה טעונה בכשפים וקסמים נגד ישראל ונטהה
 לצד ישראל **ובמה חמא בלעם,** דהיא סטאת מהוה ארכחא
 ובצד ראה בלעם שהוא מדורך וזה עידין לא הגיע לבלק כדי קלל את ישראל.
אלא כי אמר רבינו שמואל, דאיפלו בארכחא, בעא
לאבאasha להו ליישראאל, בחילא ראנינה אלא כך אמר רבינו
 שמואל שאיפלו בעודו בדרך רצה בלם להרע לישראל בכוח הכתפים של אותו. **ובין**
دلוא סליק בידוי, מה בתיב וכיוון שלא עליה בידו מה כתוב, ויך את
האותון במקל. אטען לה, ואלבש לה, בזרזוי דינא
קשייא תקיפה והכא זה היה כדי להטעינה ולהלביש אותה בכחות של דין חזק
 וקשה. **הדא הוא דבתיב** ולכן כתוב **במקל.** במקל דיקא.
דאideo דינא קשייא תקיפה במקל שהוא דין קשה וחזק. **במקלו לא**

בְּתִיבָה, אֲלֹא בְּמַקֵּל ולכן לא כתוב במקלו אלא במקל שהוא עניין התעוורנות והמשכת הדין הנקרה מקל.

בלעם היה חכם גדול ובעל תאוה גדולה להרעה לישראל פוק חמוי, במא תקייא חכמתא דההוא רשע, ותיאובתא דיליה לאבא שא להו לישראאל בא וראה כמה חזקה חכמתו של אותו הרשע וכמה גדולה תאותו להרעה להם לישראל, דאייהו אשגח לנפקא מרשوتא דלעילא, בגין דתיאובתיה לאתייקרא, ולאבא שא להו לישראאל עד כדי כך שהשגיח לצתת מהרשות שניתן לו מלמעלה ללבת עם שריblk על תנאי שיעשה רק מה שיתנו לו רשות והכל בשבייל תאותו לבוד ולהרעה לישראל.

בלעם משך את האتون לדרך הסט"א והמליך לדרך הישרה **ויעמד מלאך יהוה במשועל הרים וגו**. (במדבר כב) מה בתיב לעילא מה כתוב למעלה, בקדמיתא בתיב בתילה כתוב, ותט האتون מן הדרך ותלך בשדה, ותלך בארכח מישר, מסטרא דשדה היינו שהאטון נתה מדרך הסט"א והלכה בדרך ישרה מצד המלכות הנקרה שדה, (אטער) **וatterbigat mphah דהוה בעה** והרכינה עצמה מכל מה שהיתה טעונה בכשפים וקסמים. **ויך בלעם את האتون להטotta הדרך לאסתאה לה מה הוא ארחה**